

**Stanowisko Sejmiku Województwa Wielkopolskiego w sprawie ustanowienia roku 2024
Rokiem Arcybiskupa Antoniego Baraniaka.**

W losach Narodów i Państw, czasem bardzo wiele zależy od niewielu, a czasem nawet jednego bohatera. Takim bohaterem, który wpłynął na losy naszej Ojczyzny był syn śremskiej ziemi, potomek wielkopolskich rolników Antoni Baraniak. Przyszły Arcybiskup Poznański urodził się 1 stycznia 1904 roku w Sebastianowie koło Śremu. Po ukończeniu szkoły podstawowej wstąpił do zgromadzenia św. Franciszka Salezego. Naukę w szkołach salezjańskich zakończył w 1924 roku, kiedy zdał maturę i złożył wieczyste śluby zakonne. W sierpniu 1930 roku w Krakowie przyjął święcenia kapłańskie. W 1933 roku ukończył studia na papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie i uzyskał doktorat z prawa kanonicznego. W tym samym roku został sekretarzem Prymasa Polski kardynała Augusta Hlonda. W czasie II wojny światowej wraz z księdzem prymasem znalazł się na uchodźstwie, a w 1945 roku powrócił z nim do Polski. Od 1948 roku był sekretarzem nowego prymasa arcybiskupa Stefana Wyszyńskiego. W 1951 roku otrzymał nominację na biskupa sufragana gnieźnieńskiego. We wrześniu 1953 roku został aresztowany w Warszawie przez funkcjonariuszy komunistycznej bezpieki jako jeden z najbliższych i najbardziej zaufanych współpracowników Prymasa Wyszyńskiego. W więzieniu przy ulicy Rakowieckiej został poddany różnorodnym i wymyślnym torturom fizycznym i psychicznym. Komuniści chcieli wymusić na nim zeznania, które obciążąłyby Prymasa Wyszyńskiego i umożliwiły wytoczenie mu procesu. Skazanie ks. Prymasa miało być wstępem do całkowitego podporządkowania komunistycznej władzy ostatniej ostoji wolności – Kościoła Katolickiego.

Biskup Baraniak mężnie zniósł okrutne tortury i nie dał komunistom pretekstu do obciążenia ks. Prymasa. Wolność odzyskał w październiku 1956 roku. Do końca życia nie powrócił do pełni zdrowia. Decyzją papieża Piusa XII w maju 1957 roku biskup Antoni Baraniak został mianowany arcybiskupem metropolitą poznańskim, co było wyrazem solidarności Ojca Świętego z prześladowanym, ale nieugiętym biskupem. Jako arcybiskup metropolita poznański powołał wiele nowych parafii, reaktywował kolegiatę w Śremie, a później utworzył na Uniwersytecie w Poznaniu Papieski Wydział Teologiczny. Uczestniczył w Soborze Watykańskim II, podczas którego pracował w kilku komisjach i zajmował się między innymi kwestią Kościołów wschodnich, oraz w dwóch późniejszych synodach biskupów. Był wybitnym mówcą i znakomitym kaznodzieją, wielokrotnie występował publicznie w obronie praw polskich katolików, domagał się od władz zgody na budowę nowych kościołów i stawał w obronie księży szykanowanych przez komunistów za ich budowę bez pozwoleń. W kwietniu 1966 roku, blisko współpracując z prymasem Wyszyńskim, zorganizował w Poznaniu obchody milenium chrztu Polski, a dwa lata później z okazji tysiąclecia pierwszego biskupstwa w Poznaniu - pierwszy od 230 lat synod archidiecezalny. Arcybiskup Antoni Baraniak zmarł w Poznaniu 13 sierpnia 1977 roku.

Pochowano Go w podziemiach bazyliki archikatedralnej. W 2018 roku ten kapłan męczennik pośmiertnie został odznaczony Orderem Orła Białego.

Ks. Arcybiskup Antoni Baraniak, należy do tych Wielkopolan, którego mężna i mądra postawa, wpłynęła na losy nie tylko naszego regionu, naszej Ojczyzny ale i Kościoła Powszechnego, by upamiętnić jego działalność rok 120. rocznicy jego urodzin, Sejmik Województwa Wielkopolskiego uchwała 2024 rokiem ks. Arcybiskupa Antoniego Baraniaka.